

længe det vedvarer. Naar det nu imidlertid er Tilfældet, at der er en saa overordentlig stor Konkurrence netop med Hensyn til denne Artikel, saa maa det Spørgsmaal dog ganske naturligt opstaa: Er der da nogen særlig Opfordring for os her i Danmark til at kaste os ind i denne Konkurrence? Det forekommer mig ikke, at der er anført nogen Omstændighed, der skulde gjøre Danmark særlig egnet til Sukkerindustri. Meget mere er der jo en Omstændighed, som jeg, til Trods for Alt, hvad derimod er anført, dog ikke kan Andet end tillægge en vis Betydning, og det er den, at det i og for sig synes lidet sandsynligt, at man her, hvor man er omtrent ved Nordgrænsen af det Terrain, hvor der overhovedet kan dyrkes sukkerholdige Bærter, skulde kunne tilveiebringe den samme Sukkerholdighed som i sydligere Lande. Der er dernæst en Omstændighed, jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, og det er den, at vort Land er meget lille, og at vi, naar vi begyndte paa at opelste en Sukkerindustri her i Landet ved betydelige Opmuntringer, meget snart vilde kunne komme til det Resultat, at vi her i Landet producerede alt det Sukker, der forbrugtes i selve Landet; men dertil vilde man naturligvis ikke ubetinget kunne indskrænke sig. Undertiden har man en god, undertiden en daarlig Høst, og i de Tilfælde, hvor man har en god Høst, maatte man bestrebe sig for at faae Afsetning til Udlandet; men her indtræder netop den Omstændighed, at ved Afsetning af Sukker til Udlandet mødes man allevegne — og det vilde navnlig være søleligt for et lille Land — af Toldlove, dels Beskyttelses-Toldlove og dels Love, der give Udsøfelsespræmier, hvorved det vilde blive umuligt for os at affætte vort Sukker i Udlandet uden til Spotpris. Dette tror jeg, er meget ugunstige Forhold for en Industri. Derfor vor Smørproduktion var saaledes stillet, at vi kun kunde producere Smør for det indenlandske Marked og ikke vente nogen Afsetning udenfor det, vilde vi da anse Smørproduktionen for en Industri, som der var Anledning til at betragte som en stor Rigdomskilde for Landet, eller som Noget, man særdeles skulde bestrebe sig for at opelste? Det er rigtignok blevet bemærket af Mindretallet, at den ene af de Fabrikker, der nu bestaa i Landet, allerede udfører af sit Sukker til Udlandet; men det tror jeg at maatte betegne som beroende paa en Misforstaaelse. Jeg kan ikke kalde det at udføre sit Sukker — hvorved jeg forstaa at udføre til Salgs — at Fabrikken „Lolland“, som tillige har en Fabrik i Sverrig, sender sit Sukker fra Danmark over til Sverrig, for at det der kan blive raffineret. Her kommer dens Forhold som svensk Fabrik i Betragtning. Det er en Fabrik, der maa siges paa een Gang at være tilbels dansk og tilbels svensk, og at dens Forsendelse af Sukker til Sverrig skulde afgive Bevis for en Mulighed af en Sukkerudførelse her fra Landet, tror jeg at maatte modsiges (Schlegel: Maa jeg bede om

Ordet for en kort Bemærkning?) Der er endnu Et, jeg maa berøre, det Spørgsmaal nemlig, om der dog, naar man ikke vil gjøre Noget for Sukkerindustrien i Almindelighed, ikke bør gjøres Noget til Fordel for de to her i Landet for Tiden bestaaende Sukkerfabrikker. Særlig i denne Henseende er der nogen Forskjel i Opfattelsen, ikke blot mellem Udvalgets Flertal og Udvalgets Mindretal, men ogsaa uden Tvivl mellem den høitæredede Finantsminister og Udvalgets Flertal. Den ærede Finantsministers personlige Mening er, saavidt jeg har opfattet ham, forsaavidt i fuldkommen Overensstemmelse med Udvalgets Flertals, som han selv er imod, ikke blot saadanne Foranstaltninger, der skulde virke til overhovedet at faae Sukkerindustrien indført her i Landet, men ogsaa imod særlige Foranstaltninger til Fordel for de nævnte 2 Fabrikker. Kun er han af den Mening, at, hvis de lovgivende Forsamlinger skulde ville gaa ind paa det Sidste og ville gjøre Noget til Fordel for disse 2 Fabrikker alene, vilde han dog anse dette som et mindre Onde, end det vilde være, hvis man vilde gjøre en almindelig Forandring i Loven af 1873, hvorimod Udvalgets Flertal er tilbøieligt til at stille disse 2 Eventualiteter paa en modsat Maade. Udvalgets Flertal tror, at det beror paa et Feilsyn, naar man mener, at der er nogen Anledning til særlig at fremmelste Sukkerindustrien i Almindelighed her i Landet, men det kan endnu mindre gjøre sig fortroligt med den Tanke, at det skulde være rigtigt ved Hjælp af Statskassens Midler at gjøre Noget til Fordel for disse 2 Fabrikker, til Gunst for de Enkeltmænd, hvis Interesser ere knyttede til dem. Udvalgets Flertal kan ikke se rettere, end at en saadan Foranstaltning umulig lod sig forsvare, med mindre man kunde angive en eller anden Interesse for det Almindelige, som den skulde tjene til at fremme, og den ærede Finantsminister har jo ogsaa antydet det, som efter min Overbevisning er det Æneste, man kunde anføre som en Grund dertil, det nemlig, at man kunde sige — den ærede Finantsminister har ikke selv været enig derti, men man har sagt det —, at det i det Almindeliges Interesse kunde være ønskeligt, at det Experiment, der nu her en Gang er foretaget, blev ført til Ende. Det er dette, som Udvalgets Flertal ikke paa nogen mulig Maade kan indse. Om de to Fabrikker, der nu bestaa, i Fremtiden vilde kunne føre en Tilværelse, det være sig med Overskud eller med et Deficit, er jo en Ting, der vil afhænge af mangfoldige forskellige Omstændigheder. Der kommer personlige Forhold, finantsielle Forhold og de almindelige Handelskonjunkturer i Betragtning, og hvorledes man i Virkeligheden vil kunne drage noget for det Almindelige nyttebringende Resultat ud af, at man faar at se, om disse Fabrikker efter nogle Aars Forløb bestaa og trives, eller hvilket Udbytte de i den mellem-liggende Tid have givet, formaar Udvalgets Flertal